

~~11-58~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.
11-58
SIGNAT. clvccccxiii.

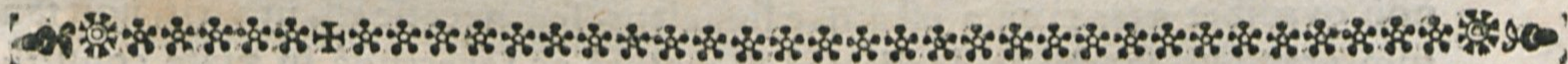
DECANUS

COLLEGII THEOLOGICI IN ACADEMIA VVITTEBERGENSI

JOHANNES ANDREAS QVENSTEDT,

SS. THEOL. D. PROF. PUBL. ET ELECTORALIU ALUMNORUM EPHORUS.

Lecturis Salutem in Domino JESU!

WITTEBERGÆ,
Literis DANIELIS Schmaß/ Academ. Typ.

Nihil est in hac vitâ & maximè hoc tempore
 facilius & latius & hominibus acceptabilibus Episcopi aut
 Presbyteri aut Diaconi officio, si perfunctoriè atq; adulatoriè
 res agatur, sed nihil apud Deum (vel in iudicio divino) mi-
 serius & tristius & damnabilius, item, nihil in hac vitâ &
 maximè hoc tempore difficilius, laboriosius, periculosius Epi-
 scopi aut Presbyteri aut Diaconi officio, sed apud Deum ni-
 hil beatius, si eo modo militetur, quò noster Imperator ju-
 bet, ait Augustinus, Hipponensium Præsul in Epistol. ad Valerium Episcop. quæ
 est CXLVIII. Tom. II. Oper. fol. 686. Episcopi munus etiam Angelicis humeris
 tremendam esse, statuit Bernhardus, Claravallensis Abbas serm. 2. de ascens. Ma-
 jor est Episcopatus provincia, quàm quæ viribus nostris sustineri possit, dixit Valen-
 tinianus Imper. in Electione cujusdam Episcopi vel Ecclesiæ ministri, referente
 Theodoreto lib. IV. E. H. c. 5. Gregorius M. lib. I. Pastoral. in Proleg. inquit;
Regimen animarum est ars artium, i. e. difficillima omnium cura. Non enim
 pro omnibus solùm auditorum animabus reddenda erit ratio, in magno illo
 Censorio die, sed etiam pro singulis. *Obedite Prepositis vestris & subjacete
 eis, ipsi enim pervigilant pro animabus vestris, tanquam rationem reddituri.*
 Hebr. XIII. 17. Quàm charus Deo Christi sanguis, tam chara quoque Deo est
 Ecclesia, quam sanguine suo acquisivit, Actor. XX. 28. Propterea etiam sangui-
 nem pereuntium à manu Ministri DEUS tam severè requirit Ezech. III. 18. Cum
 itaque munus Ecclesiasticum sit grave, difficile, arduum, & planè periculosum,
 non quælibet ætas ei apta est atque sufficiens, sed necesse est, ut viris, non tan-
 tum gravibus, sanctis & doctis, sed & maturâ ac reverendâ in ætate constitu-
 tis idipsum demandetur & committatur. In Veteri quidem Fœdere de Sum-
 mi, aliorumque Sacerdotum, & Prophetarum ætate nihil definitum reperimus.
 Apud Josephum lib. IV. Antiquit. Judaicar. cap. 2. legimus, *Corem Moysi se op-
 posuisse, & ætatis prerogativâ contra Aaronem & ejus filios in sacerdotio pro-
 moveri & illis præferri concupivisse.* Certè Samuel adhuc puer ad munus Pro-
 pheticum à DEO evocatus universo Israeli Verbum Domini annunciavit, 1. Sam.
 III. 11. seq. Et Jeremias, cum à DEO vocaretur, prophetandi provinciam depre-
 cabatur, excusans se, quod *adhuc puer*, & ad prædicandum DEI Verbum haud
 idoneus esset Jer. I. 6. sed excusanti se ob puerilem ætatem respondet DEUS; *Ne
 dicas, puer sum, ad omnia, ad quæ mittam te, ibis, & universa, quæ precipiam ti-
 bi, loqueris.* Nec ipse Salvator noster *ὁ ἀρχιεπίσκοπος, pastorum princeps*, 1. Petr.
 V. 4. & *animarum fidelium omnium Episcopus* 1. Petr. II. 25. nec Apostoli ejus
 usque adeò de ætate fuère solliciti, ut quos inter non solùm juvenes, sed & adole-

Adolescentes fuisse (quod de Johanne legimus) constat. Ipse quoque Timotheus juvenis fuit, nec tamen voluit Apostolus juvenilem Ejus ætatem contemni 1. Tim. IV. 12. quia, ut inquit Ambrosius ad h. l. *quantum ad ætatem pertinet, juvenis erat, quantum ad mores & conversationem, senior & gravis. Multos enim juniorum videmus, ut ait Bernhardus in Epistol. ad Theobaldum, super senes intendere moribus dies, antiquorum tempora prævenire meritis & quod deest ætati, virtutibus compensare.* Hic senex est, quisquis vitæ integritatem, quisquis morum præstat gravitatem. *Hominum ingenia non à vetustate, ut vana, sunt æstimanda, sed ab ipsâ probitate & eruditione,* inquit Henr. Bullinger Com. ad h. l. Et verissima est illa Athalarici, Gothorum, Romanorumque Regis sententia; *Ætas non impedit, ubi se potentia cælestis infundit,* apud Goldastum in Constitut. Imper. tom. III. in Constit. Athalar. Constit. 8 in pr. Hinc juvenes non rarò senioribus præferuntur. Astenimverò nemo inficias, reor, ibit, rerum divinarum scientiam, sapientiam, & prudentiam, ad munus & officium Ecclesiasticum necessariam esse, hanc verò longo vitæ usu, multaque rerum experienciâ demum parari, ac proinde præter alias qualitates ætatem, quæ jam adulta esse cœpit, in Candidato, qui ad honores & officia Ecclesiastica adspirat, omninò requiri. Hinc in primitivâ N. T. Ecclesiâ ætatis legitime accurata semper habita est ratio. Jus Canonicum triginta annis minorem ad Presbyterium eligi prohibet, ita enim Canon I. habet parte I. Decr. distinct. 78. ex Bonifacio; (alii citant ex decretis Fabiani) *Si quis triginta annos ætatis suæ non impleverit, nullo modo Presbyter ordinetur, etiamsi valdè sit dignus.* Canon II. distinct. eadem; *Nemo Presbyter consecratur, qui minor triginta annis sit.* *Nemo Diaconus fiat, qui minor viginti quinque annis sit.* Canon IV. ibid. ex Concilio NeoCæsariensi. *Presbyter ante XXX. annorum ætatem non ordinetur, quamvis sit probabilis vita.* Canon, cum in cunctis Extra. de Elect. & Elect. potest. ex Concilio Lateran. *Cum in cunctis sacris Ordinibus & Ecclesiasticis ministeriis sint ætatis maturitas, gravitas morum & literarum scientia inquirenda, multò fortius in Episcopo hæc oportet inquire, qui ad curam aliorum positus in seipso debet ostendere, qualiter in domo DEI oporteat conversari. Ea propter, ne, quod de quibusdam pro necessitate temporis est factum, trahatur à posteris in exemplum, presenti decreto decernimus, ut nullus in Episcopum eligatur, nisi qui jam trigésimum ætatis annum exegerit.* Imperator Justinianus non passus est ante trigésimum quintum ætatis annum fieri aliquem Episcopum, Vide Novell. 123. cap. 1. quam tamen constitutionem postea ad annos XXX. redegit, Novell. 137. cap. 2. Sed & de Presbyterorum & cæterorum Clericorum ætate ita ille constituit; *Presbyterum autem minorem 35. an-*

nis fieri non permittimus, sed neq; Diaconum aut subdiaconum minorem 25. neq; minorem Lectorem decem & octo annorum. Carolus M. Imperator Germanorum primus, postquam victrici gladio nomen Christi & Christianam religionem in Germaniam invexit, hinc inde erectis Ecclesiis Episcopos & Sacerdotes illis præfecit, viros præter singularem eruditionem & doctrinam, gravitate vitæ & annorum atque ætatis maturitate præditos, quo de Albertus Cranzius in Metropol. passim legi potest. Ipse quoque in Capitulari de reformatione Ecclesiæ & disciplinæ Christianæ anno 789. in Comitibus Aquisgranensibus statuto, inter alia ex Concilio NeoCæsariensi sanxit, *ut nullatenus Presbyter ordinaretur ante XXX. ætatis suæ annum, quia Dominus Jesus Christus non prædicavit ante 30. annum,* art. 50. Quod & Ludovicus Pius in reformatione Eccles. anno 816. ex Isidoro repetit his verbis; *Quod autem à triginta annis sacerdos efficitur, ab ætate scil. Christi sumptum est, ex quâ idem orsus est prædicare,* apud Goldastum in Constitut. Imperial. tom. III. cap. 9. Constit. Ludov. Pii.

Inprimis observabant Veteres, ne quis juvenis, & qui ante non fuisset Clericus, ad *ἀξίαν τῆς Ἐπισκοπῆς*, dignitatem Episcopalem eveheretur, sed per gradus quosdam ad eam ascenderet. Huicque instituto servando tam tenaciter inhærebat antiqua Ecclesia, ut neminem ferè Episcoporum suorum laudet, quem non ab imis in Ecclesiâ subselliis ad suprema promoverit.

Cyprianus, totius Africæ primas & gloriosissimus Martyr ad Antonianum lib. 4. Epist. 2. scribit; *Cornelium, charissimum Collegam nostrum DEO & Christo & Ecclesiæ ejus, cunctis item Consacerdotibus laudabili prædicatione commendat, quod non subito ad Episcopatum pervenit, sed per omnia Ecclesiastica officia promotus & in divinis administrationibus Dominum sæpe promeritus ad sacerdotii sublime fastigium cunctis religionis gradibus ascendit.* Chrysostomus, totius Græciæ decus, imò totius Orbis terrarum doctor, ut est apud Theodoretum, ante Episcopatum Constantinopolitanum Antiochiæ primùm ordinatus, Lectoris officio tribus annis in Ecclesiâ illâ defunctus, postea in Diaconatu quinque annis exercitus, & tanto deinceps tempore Presbyteratu clarus, denique ab Arcadio Imp. Constantinopolin ad Episcopi munus accersitus fuit, ut scriptores vitæ ejus & Tripartitæ Historiæ autor lib. X. c. 3. testantur, B. Hieronymus, uti ipse quidem lentum in Ecclesiâ gradum movit, ita Nepotiani sui Epitaphio hoc encomium inseruit, quod *Clericus factus per SOLITOS gradus ad Presbyterium usq; decurrerit.* S. Augustinus, summus totius Ecclesiæ doctor primùm à Valerio Hipponensium Episcopo Evangelium prædicare & Conciones habere jussus est, deinde Presbyter ac tandem Antistes illius Ecclesiæ factus est. Hinc in Retractationibus suis (quas ille ferè solus scripsit,) librorum à se scrip-
ptorum

ptorum catalogum illis Chronologiæ notis distinxit, ut cuius appareret, quæ
 Catechumenus, quæ jam baptizatus, quæ Presbyter, quæ factus Episcopus scri-
 pserit. Athanasium, Columnam illam Ecclesiæ contra omnes hæreticos, lau-
 dat Gregorius Nazianzenus Oratione in laudem Ejus habitâ, quæ est XXXI. in-
 ter illas, quas Leonclavius in Tomo II. Operum Basilii congescit, quod non sta-
 tim nec festinanter, sed per sacras vices, perque omnem graduum seriem paula-
 tim nec festinanter, sed per sacras vices, perque omnem graduum seriem paula-
 tim promotus ad sacram populi præfecturam transierit. Inprimis illustre elo-
 gium est, quod jam dictus Gregorius Basilio, re & cognomine Magno, Casareæ
 Cappadocum Episcopo tribuit Oratione præced. XXX. quam in laudem ejus ha-
 buit: *Hunc, inquit, multiplex DEI beneficentia & providentia in multis ante mu-
 neribus exploratum, ac quotidie clariorem, illustrioremque compertum in sacrum
 Presbyterorum ordinem adscribit, luculentamque Ecclesiæ faciem, memorabilemque
 proponit, ac per unicam Casariensem Civitatem universo terrarum Orbi prælucen-
 tem, in quo hanc etiam rationem tenuit, ut non repente cum ad hujusmodi gradum
 subveheret, non eodem temporis momento salutarî aquâ tingeret, ac sapientiâ in-
 strueret, quod plerisque eorum accidit, qui nunc ad præfecturas cupiditate inflamma-
 ti rapiuntur. Verum ordine ac spiritualis progressionis lege, hoc eum honore af-
 fecerit. Nec enim mihi perturbatio illa temeritasque probatur, quæ apud nos inter-
 dum & in nonnullis, primariis sedes Ecclesiæ tenentibus, oboritur (nec enim eò auda-
 ciæ progrediar, ut omnes accusem, iniquè enim facerem) verum nauticam legem præ-
 claram censeo, quæ gubernaculo futuro primùm remos committit, deinde ad pro-
 ram collocat, sicque prioribus muneribus ipsi commissis, tandem eum, post diutur-
 nam maris verberationem ac ventorum observationem ad gubernacula constituit.
 Eadem rei militaris est ratio; Miles primùm, deinde Centurio, denique Imperator
 &c. Cumque nec Medici, nec Pictoris nomen quisquam obtineat, nisi prius morborum
 naturam expenderit, aut multos colores miscuerit, variasque formas penicillo expres-
 serit. Antistes nonnunquam invenitur non elaboratus, sed simul satus ac provectus,
 quemadmodum Gigantes Poëta finxerunt &c. At non eadem Magni egregiique Basilii ra-
 tio fuit, quin potius, ut aliarum omnium Virtutum, sic etiam moderationis in his
 rebus tenendæ exemplar se præbuit. Nam cum prius SS. libros populo lectitasset,
 qui eorum explanator erat, nec hunc sacerdotii gradum indignum se duxisset, ita
 demum in Presbyterorum ac deinde in Episcoporum cathedra Dominum laudavit.
 Hæc Gregorius præclare.*

S. Athanasii, Chrysostomi & Basilii vestigia ferè omnia in pensandis ho-
 noribus Ecclesiasticis emensus est *Vir plurimum Reverendus, Amplissimus ac Cla-
 rissimus Dn. JOHANNES ACOLUTHUS, hætenus Aedis Sacre, quæ in Inclytâ U-
 niversitatis Republ. summa est, Ecclesiastes & Gymnasii Elisabetani Professor fi-*

delissimus, nunc verò vocatus Pastor Supremus, Ecclesiarum & Scholarum Vratisla-
viensium Antistes nec non Consistorii Ecclesiastici Assessor, qui quidem nunquam
fuit ἀκόλῳθ & h.e. aliorum Ecclesiæ Ministrorum minister & pedisequus (A-
coluthorum enim operâ olim utebantur Episcopi, Presbyteri & Diaconi in Lite-
ris utrinque misitandis, in eleemosynis ultrò citròque perferendis, in Eucha-
ristiâ præparandâ, ad luminaria accendenda, portandave &c.) attamen κατ' ἀκο-
λῳθίαν sive per gradus quosdam non ad ἀκόλῳθίαν τῆς τιμῆς (quam Æliensi h.e.
Hierosolymitano Episcopo inter Patriarchas Concilii Niceni Patres Canone
VII. tribuunt, & Interpretes vel de tertio honoris gradu consequenter & in ordi-
ne post Alexandrinum & Antiochenum Episcopos, qui proximè præcedente Ca-
none memorati sunt, vel de quarto post Romanum accipiunt, quanquam CL.
Salmasio hîc alia mens sit, & ἀκόλῳθίαν τῆς τιμῆς de secundo honoris loco inter
Provinciae illius Episcopos post primum sive primatem h.e. Metropolitanum in-
terpretetur in tractatu de primatu Papæ cap. VII. pag. 117.) sed ad πρῶτον, seu
primatum & τὴν Ἐπισκοπικὴν ἀξίαν, sive Episcopalem dignitatem non sine singulari
DEI providentiâ est euectus. Natus is est Anno æræ vulgaris c15 Ioc XXVIII. ad
d. 5. Decembr. St. N. parentibus piissimis atq; honestissimis; Patre, Viro Reverendo
atq; Doctissimo, Dn. BARTHOLOMÆO ACOLUTHO, Verbi divini Ministro
jam emerito & exule. Matre ANNA, fæminâ piâ & castâ, ex antiqvâ & nobili
WARKOTSCHIORUM profapiâ ortâ, qui Eum in pietate & bonis moribus do-
mi educatum in scholam Namslaviensem anno ætatis octavo ablegarunt, ubi
præceptoribus usus est fidelissimis, Dn. Pancratio Heinio, Scholæ Olaviensis jam
Rectore & Dn. Thomâ Sprengero. Deinde jussu jam dictorum Parentum suorum
in Gymnasium Vratislaviense Elisabetanum se contulit, in quo B. D. Weberum,
Theologum de Christianâ re præclarè meritum, Dn. M. Eliam Majorem, Dn.
Christophorum Colerum & Dn. Joh. Vechnerum, Viros Clarissimos & Juventutis
Formatores dexterrimos docentes audivit. Ab horum informatione missus est
in Athenarum Gedanense, ubi Læctionibus & Disputationibus Theologicis juxta
ac Philosophicis cum publicis, tum privatis sedulò vacavit. Theologicis qui-
dem sub manu ductione Viri maxime Reverendi ac Excellentissimi, DN. D. ABR.
CALOVII, tum temporis jam dicti Athenæi Directoris & ad SS. Trinitat. ibidem
Pastoris fidelissimi, meritissimiq; Domini Collegæ, Compatriis & in Christo Fratris
mei honoratissimi, quo Præside quoq; Respondentis vices ter cum laude sustinuit,
cum Theologiam Apostolicam Romanam à Ὀλυαρίαις variorum Hæreticorum
vindicaret, nec non Syncretismum Calvinianum in articulo de Personâ Christi
profligaret. In Philosophicis moderatores habuit Dn. D. Eichstadium, cujus
magisterio & scholis in studio Astronomico, Chronologico, aliisq; laudabiliter
 pro-

profecit, sub cuius etiam praesidio Disputatio ab ipso habita de vero Anno & die
 Passionis Dominicae, *Dn. D. Dan. Lagum & M. Henricum Nicolai &c.* Post exa-
 ctos in hoc laudatissimo *Φεγντισησιω* tres & quod excurrit annos, visitatamque
 Academiam Regiomontanam, & hanc nostram Wittebergensem, Lipsia Dn. Candi-
 datum nostrum excepit, in qua per aliquod tempus substitit augendorum profe-
 ctuum causa, quam intentionem adsecutus est beneficio *Dn. D. Hülsemanni, Dn.
 D. Geieri, Dn. D. Carpzovii & Dn. D. Kromayeri, Theologorum summorum, & de
 Ecclesia Christi excellentissime partim meritorum, partim adhuc* (utinam diutissi-
 me!) *merentium* à quorum ore assidue pependit & à quibus SS. Theologiam fe-
 liciter hausit. Tandem Argentoratensem quoque salutavit Academiam, quò al-
 lexit eum fama *Dn. D. Schmidii, Dn. D. Dorschei & Dn. D. Dannhaweri,* nobilissi-
 mae Theologorum Trigae, à quibus non solum humanissime exceptus & beni-
 gnissime adjutus, sed etiam fidelissime in publicis, privatisque Lectionibus in-
 formatus fuit, usque dum Patriam repetendi paternum mandatum ipsi necessita-
 tem imponeret. Redux varias perlustravit Urbes, Basileam, Constantiam, Ul-
 mam, Ingolstadtum, Ratisbonam, Viennam &c. Parentem optimum, domum,
 reversus, senio, laboribus, curisque confectum reperit, cui gravi insuper mor-
 bo oppresso paucis à reditu interjectis hebdomadibus in Officio Ecclesiastico
 substitutus datus est, quam spartam in pago *Dumslaviensi*, non procul Uratisla-
 via, Urbium Silesiae Coronam, distante exornavit, tantisper, dum ipsum cum Pa-
 rente grandaevo sedibus Pontificia persecutio expelleret. Sed cura fuit Domino
 de hoc fidelissimo *Ακολυθω* & servo suo. Cum enim Uratislaviam (quae jam
 olim in eam prudentiae, moderationis, ac pietatis famam provecata est, ut Sigis-
 mundi, Caroli IV. Filii, elogio dicta fuerit *Regula morum, exemplar & speculum
 modestie, humanaeque vitae splendidum jubar*, teste P. Bertio Commentar. Rerum
 German. Libro III. de Urbibus Germ. in Wratislavia pag. 319.) se conferret,
Nobilissimus ac Magnificus Urbis jam laudatae *Senatus ad Pastorum Polo-
 nicum ad D. Christophori* primum, deinde ad *Diaconatum Elisabetanum*
 Ipsum promovit, quibus muneribus, illo quidem per quinquennium, hoc au-
 tem per annos ipsos octo, ita functus est, ut nullam eorum parte fidem,
 industriam & prudentiam suam pateretur desiderari. Anno cl. Ioc. LXVII.
 Ecclesiae in supra dicta Aede sacra, & SS. Theologiae, ac He-
 braeae Linguae Professoris in Gymnasio Elisabetano Provincia cunctis suffra-
 giis ipsi assignata est. Sed non substitit hic favor divini Numinis ac laudatissimi
 Magistratus. Cum enim *Vir admodum Reverendus, Amplissimus & Clarissimus
 Dn. M. Michael Hermannus ad D. Elisabetae Pastor primarius, ceterarumque Eccle-
 siarum & Scholarum Inspector, nec non Consistorii Assessor,* beato suo ex hac æru-
 miosa

mnosâ vitâ discessu locum suum vacuum fecisset, Plurimum Reverendus Dn. Candidatus noster propter pietatem minimè fucatam, solidam eruditionem, vitam inculpatam, prudentiam singularem, summam animi modestiam, aliaq; egregia dona in eum autoritate publicâ est evectus. Non hoc nostrum tantùm est de *Viro Dei nobis dilecto* iudicium, ne quid affectui dedisse videamur, sed ipsius Magnifici Senatûs laudatæ Reipublicæ, qui, ut Systaticæ ad Facultatem nostram destinatæ *Ἀγαπήδων* habent, Eundem *ob demonstratam in diversis Sacris, & Ecclesiasticis, ipsi creditis muneribus, ac functionibus eruditionem & diligentiam, tum quòd in doctrinâ pariter ac vitâ non Senatui modò, sed universæ Communioni Evangelicæ, se hætenus, ad Odoulas omnium probavit*, dignum isto iudicavit munere, adeoq; supremo Ecclesiarum & Animarum nostrarum Episcopo rem dirigente, ad istud subeundum, in SS. Trinitatis nomine, Solemni more vocavit. Quam amplissimam spartam ut eò majori cum dignitate sustinere posset, placuit Nobilissimo Senatui Uratislaviensi, ut Doctoris titulum ac honores ambiret & impetraret, & quidem in Cathedrâ B. Lutheri, ad demonstrandum *ἡνωσιος* Lutheranum animum & in doctrinâ cum eo consensum. Cum itaq; sæpius laudatus Magnus ac Nobilissimus Ordo Senatorius id ipsum Nobis literis humanissimis significaret, ipseq; Reverendus perquam Dn. Candidatus noster modestè ac reverenter à Collegio nostro Theologico honores Doctorales peteret, tantum abest, ut parum volentibus Nobis sit, vel Voluntati Illius obsequi, vel Hujus honestæ petitioni locum relinquere, ut potius gratulemur Nobis oblatam occasionem, officii ac honoris quid in Eos conferendi. Præsertim cum dignissimum iudicemus Dn. *Acoluthum*, cui summus in Theologiâ honor conferatur. Quod ergò felix, faustum & Ecclesiæ salutare esse velit ac jubeat DEUS Opt. Max. lubentes Eum admittim⁹ ad consveta Candidatorû Theologiæ *δοκίμια*. Horum verò initiû cum Cras, DEO clementer annuente, horâ IX. à dissertatione publicâ & Lectione, quam vocant, Cursoriâ, (in quâ *Psalum XXIII. Sacrum illud pastoritium Carmen*, consilio & jussu Facultatis nostræ explicabit) facturus sit, Magnif. Dn. RECTOREM, omnesq; Academiæ Proceres ac Cives. ad hunc solennem actum decenter, officiosè & amicè hoc programmate invitamus,

Publicatum Wittebergæ sub sigillo Facultatis Theologiæ, Domi-
nica Vocem jucunditatis Anno Domini

M. DC. LXIX.

Ung. VI 58 (10)

ULB Halle 3
002 686 287

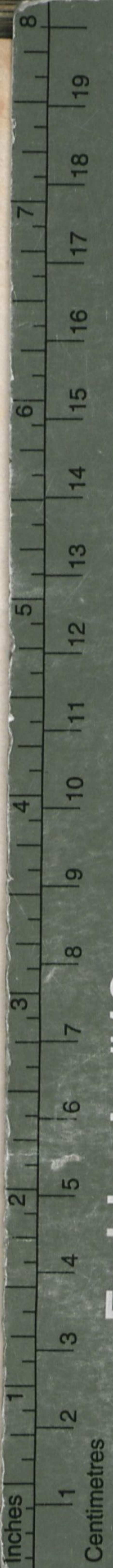

Sb,

VD17
Sep. 2000 Pd.

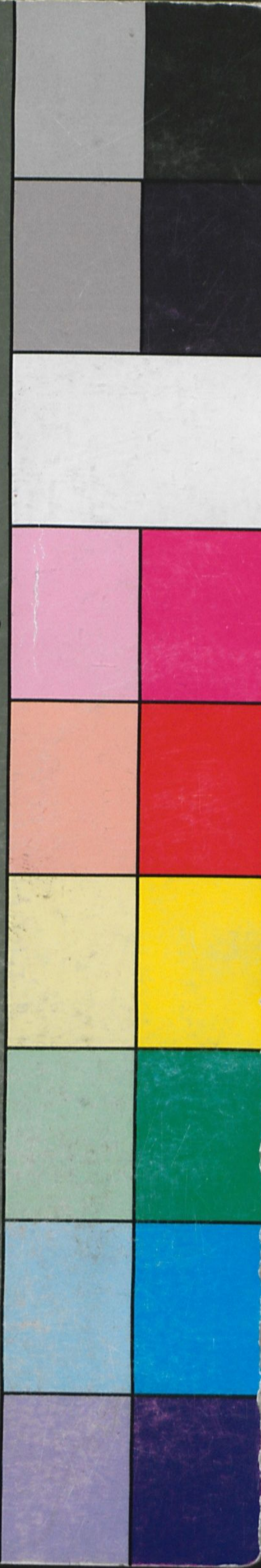

B.I.G.

Black
3/Color
White
Magenta
Red
Yellow
Green
Cyan
Blue

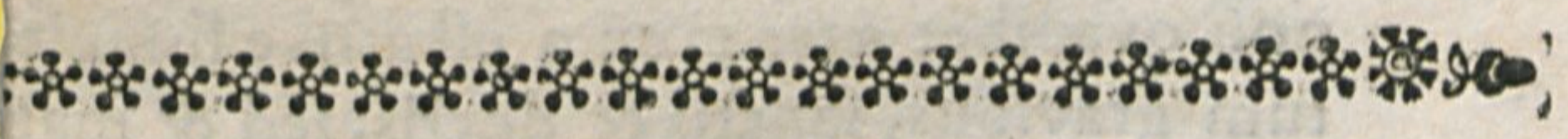

Farbkarte #13

26

CANUS
EEOLOGICI IN ACA-
VITTEBERGENSI
ES ANDREAS
NSTEDT,
PROF. PUBL. ET ELE-
M ALUMNORUM
PHORUS.

item in Domino JESU!

VITTEBERGÆ,
LIS. Schmaß/ Academ. Typ.

